

Pix – LM –vælg dem du vil have med EN skriver billedtekst bagefter.

Thorbjørns træbåd

Der var et eller andet ved den båd. Noget der ikke var som forventet. Thorbjørn giver her historien om Altairs vej fra USA til Danmark.

På vej fra parkeringspladsen ned mod bådebroerne i Køge Marina fangede blikket noget. En båd stod på land i sit stativ. Det var i sig selv ikke usædvanligt. Men båden stod der ikke i sidste uge, og stort set alle andre både havde i de forgangne uger taget turen den modsatte vej - fra land til vand.

Det var dog også noget andet, der undrede. Båden skønnede jeg til at tilhøre den såkaldte one tonner-familie. Tættere på fremgik det dog tydeligt, at denne båds skrog var lavet i træ og ikke glasfiber. Usædvanligt. En decideret glasfiberkonstruktion, der havde sin storhedstid fra midten af halvfjerdserne og op igennem firserne stod her i træ. Velholdt og velplejet.

På vejen tilbage fra egne sysler, stod der en mand på et stillads og malede båden. Den brune hud og det velplejede fuldskæg tegnede et billede af en mand, der var vant til at være udendørs.

"Det ser godt ud," sagde jeg med henvisning til hans arbejde.

Det syntes manden på stilladset nu ikke. Og han var bekymret. Bekymret for at han

ikke skulle nå at blive ordentligt færdig med malerarbejdet, inden båden skulle i vandet igen i løbet af ugen. Thorbjørn Montana tal-

te enten dansk med svensk accent eller også var det svensk med dansk accent. Hans pas er dog svensk.

Port-orford-ceder på eg

Rigtigt nok. Det var en one tonner - og den var i træ. Port-orford-ceder på eg. Og det er ikke bare cedertræ. Thorbjørn er helt sikker på, at det er port-orford-ceder, og det er han fordi, han engang skulle have lavet noget i pantryet om læ. Dengang da han endnu boede og havde båden i USA. En vask skulle monteres, og der skulle bores hul til en gennemførsel i skroget.

Manden der borede rejste sig pludselig op med noget savsmuld i hånden. Tog det op til næsen, hvorefter han med julelys i øjnene proklamerede: "Det her, det er port-orford-ceder."

Se det skulle jo nok passe. Men hvor vidste montøren det fra? Jo, den ældre amerikaner havde såmænd deltaget i De Olympiske Lege i Amsterdam 1928 i bueskydning. Dengang blev alle pile til OL i bueskydning fremstillet af port-orford-cedertræ, og han havde siddet og snittet i så mange pile, at han uden tøven altid ville kunne konstatere træsorten på duften.

Det var en historie fra Staterne. Og det er også der, at historien tager sin egentlige begyndelse. Tacoma, Washington nærmere bestemt. I slutningen af halvfjerdserne beslutter bådebyggeren Joe Crumble sig for, at prøve noget nyt. Glasfiberbølgen er på sit højeste og har for længst agterudsejlet konstruktioner i træ. Men det ene udelukker vel ikke det andet, og hvorfor egentlig ikke kombinere de to ting?

Pix – LM –vælg dem du vil have med EN skriver billedtekst bagefter.

Træbåd i glasfiberstreg

Designeren beslutter sig derfor for at bygge en tidstypisk glasfiberkonstruktion i træ. For at økonomien i projektet ikke skal løbe helt løbsk, bliver båden bygget som et projekt for bådebyggere under uddannelse. Timelønnen holdes nede på et acceptabelt niveau, og de vordende bådebyggere tjener i stedet gode lærepenge. I 1979 står båden færdig. Der er kælet for detaljerne, og det falder en lokal rejefisker for. Han køber båden som fritidsfartøj til sig selv og konen.

Fem år senere i 1986 møder Thorbjørn sin 38 fod store træbåd for første gang. Kærlighed ved første blik. Hverken mere eller mindre. På det tidspunkt bor han i Seattle - lidt nord for Tacoma - og efter at have kredset om båden et stykke tid, støder han ind i rejefiskeren, der har et meget opgivende udtryk i ansigtet.

Han havde været på sejltur med konen. En længere ferietur, der havde budt på en orkanagtig storm over flere dage, var ikke ligefrem noget ægteskabet profitterede af.

Skilsmisse eller salg

"Rejefiskeren fik kort og godt at vide: SÆLG NU ELLER OGSÅ REJSER JEG," fortæller Thorbjørn - om ikke med smil på læben, så i hvert fald i øjnene.

Rejefiskerens ulykkelige situation åbner for en gunstig handelssituation, som Thorbjørn ikke er sen til at udnytte. Han køber båden og bliver forenet med sin nyvundne kærlighed.

Kun én gang siden, har han selv været moden til at skille sig af med Altair. Det var dengang, han selv havnede i en storm på en tur fra Seattle til Mexico. Tre døgn lå han på åbent hav. Thorbjørn kaldte kystvagten i Coos Bay, Oregon, men det blæste for meget til, at de kunne gå ud og komme ham til undsætning.

"Da jeg endelig kom i land, kunne jeg have solgt min båd på stedet. Jeg var mør," forklarer han.

Den dag i dag, er han er dog glad for, at der ikke stod en rejefisker parat på kajen for at tilbageerobre Altair i timerne lige efter stormen. Thorbjørn var på det tidspunkt nærmest parat til at forære båden væk.

"Efter at have sundet mig, gik det dog op for mig, at det jo faktisk var min båd, der havde reddet mit liv. Den klarede det, som mange andre både ikke gjorde i netop den storm!"

Oplevelsen knyttede båd og mand endnu tættere sammen, og da han nogle år senere i 1990 returnerede til Danmark, valgte han at bosætte sig i båden. Når han ellers befin-

Pix - LM -vælg dem du vil have med EN skriver billedtekst bagefter.

Pix - LM -vælg dem du vil have med EN skriver billedtekst bagefter.

der sig i landet, for Thorbjørn er en flyvsk herre. Derfor er det også, at han er nervøs for, han ikke når at blive ordentligt færdig med malerarbejdet, inden han om få dage skal med fly til Las Vegas, USA.

USA tur/retur

Efter et ophold i Grækenland, hvor han mødte amerikansk fødte Diana, tænker de to på at slå sig ned "over there". Diana hjælper ham så godt hun kan, med at få alting færdigt, så malingen kan tørre og båden komme i vandet igen.

Hun går ikke af vejen for lidt pudsearbejde. Og det er godt, for i båden er der masser af messing. Blandt andet er oliefyret og varmeribberne i messing, så interiøret kræver en klud og lidt Brasso i ny og næ.

På dørken er fastspændt et kuriosum fra en svunden tid, men som alligevel falder godt ind i en amerikansk-dansk båd. Stolen, der er tale om, var i sin tid fastspændt på DFDS' *Skandinavien-Amerika Linies Frederik VIII*, der sejlede sin sidste tur mellem København og New York i 1935. Thorbjørn købte den af et værtshus i Køge, som var ved at skifte møblementet ud. Han synes stolens historie passer perfekt til Altair.

Stolen har været en del flere gange frem og tilbage mellem Danmark og USA end båden nok nogensinde kommer til at opleve. Altair bliver indtil videre i Danmark. Men om nogen tid, så hedder det nok på ny USA for træbåden med glasfiberlinierne.

Port-orford-cedertræet kommer hjem til sine rødder.